

взе пушката си, качи се на седалището на коларя, възви конетѣ и ги погна обратно по пжтя. Блерѣ, замръзналъ почти, мислѣше само за едно — за топлото затворническо облѣкло, захвърлено на пжтя. Той побърза да го вземе, за да покрие треперящето си тѣло. Едва като се облѣче, той си спомни за своя пжтникъ, за малкия Били, когото бѣше оставилъ заспалъ въ дѣното на колата.

Нещастниятъ започна да вика, но бурята загушаваше гласа му. Затворникътъ не го чу и не се възви. Той се отдалечаваше все повече и повече, отвлечайки детенцето. Блерѣ, съсипанъ, от падналъ духомъ, възви лицето си къмъ вѣтъра и се упжти пешкомъ къмъ намиращия се далечъ на западъ градъ.

Бѣглецътъ шибаше немилостиво конетѣ, но измжченитѣ животни едва се движеха. Пжтьтъ бѣше засипанъ съ снѣгъ и тѣ едва пристѣпяха. Два километра той вървѣ по пжтя. После възви налѣво и препустна конетѣ презъ плоската равнина къмъ подножието на пустиннитѣ планини. Тоя пжтъ бѣше още по-труденъ, защото подъ гладката снѣжна пелена имаше камъни, корене, пънове.

При едно силно стрѣсване на колата малкиятъ Били падна отъ скамейката. Той се не събуди, а само безсъзнателно се сви още повече на покрития съ снѣгъ подъ, продължавайки да трепери въ съня си. Седещиятъ на капрата човѣкъ цѣли три часа шибѧ конетѣ, додего бурята заличи всички следи отъ копитата на конетѣ и колелетата на колата. Сега вече никой не можеше да го улови.

Скоро той се озова въ една клисура всрѣдъ бѣли планини. Конетѣ наново почувствуваха подъ краката си пжтъ. Това бѣ старъ, отдавна изоста-